

РОЗДІЛ I

Спати поруч з Отем — справжній жах. Вона розмовляє, штовхається, перетягує на себе ковдру й відбирає подушку. Я розповів би чимало історій, якби мав кому. Незвично для себе вона дуже засмучується через те нічне жажіття. Та найцікавіше, що саме воно належить до тих її дивацтв, щодо яких Отем не варто втішати, бо вона цього не пробачить. Наші мами, «Мамусі», як нарекла їх Отем ще в дитинстві, могли б поділитися безліччю оповідок про її нічне сум'яття. Утім, погляду, яким вона відразу в них вистрілює, для мене досить, щоб я й словом не прохопився про її безжальне неспокійне безсоння.

Цього літа я завважив, як сильно вона змінилася. Одного дня Отем заснула, спостерігаючи, як я граю у відеоігри. Мені, нарешті, удалося виконати добре зважений стрибок, коли її рука зсунулася мені на коліно, змусивши мого персонажа полетіти в прірву назустріч смерті. Я обережно підійняв її руку, а сам підсунувся. На кілька сантиметрів, не більше. Я не розповів їй про це, коли вона прокинулася. Інакше б Отем заговорила про те, що мусить повертатися додому, що втомилася. Краще завжди програватиму в усіх іграх, але не втрачу й хвилини того, що відбувається між нами, відколи з нею порвав Джеймі.

Саме з тієї причини я вмовився минулої ночі між Отем і Джеком. Ясно, що ми ночуватимемо в мене, тож вважав своїм обов'язком узяти удар на себе.

Мушу визнати: я дуже на це розраховував.

Саме її пальці, які вистукували по моїх ребрах, розбудили мене того ранку.

Тітонька Клер правду казала. Отем тепер хропить. Коли ми були дітьми, вона не хропіла. Тож я вірив Отем, коли вона знову й знову наполягала, що її мама просто жартує.

Але ось ми тут. У наметі з простиралл, який я побудував для неї. Моя рука обіймає її шию. Вона відвернулася на бік, скрутилася калачиком та похропує, хоч і неголосно. Дихання виривається з її вуст коротким гарячим пфуканням.

Минулого вечора, коли Джек заснув, ми з нею ще не спали, тож якийсь час балакали. Отем провалювалася в сон, проте я не готовий був її відпустити, тому говорив, аж поки вона промовила:

— Годі, Фінні. Мені треба зосередитися на підмітанні.

Обертаю до неї обличчя. Бачу в темряві заплющені очі, чую розмірене дихання.

— Спиш?

Вона супитьсь.

— Ні. Невже не бачиш? Я з мітлою. Тут так брудно.

— А де ти? — запитую.

— Ох, знаєш... у тій кімнаті... що посеред...

— Посеред чого?

— Га?

— Кімнаті посеред чого, Отем?

— Вигадкою і дійсністю. Допоможи. Тут так брудно.

— А чому там брудно? — запитав, проте так і не отримав відповіді.

Я заснув, як часто сплю зараз, — на спині, розглядаючи ковдру над нами. Пригадую, як обережно випростав руку над головою, ледь усвідомлюючи, що лише за кілька сантиметрів від мене вона вовтузиться й щось бурмоче, найімовірніше, очищує простір десь між цим світом й іншим. Ми не торкались одне одного, проте я відчував, як атоми між нами нагрівалися від мого кохання до неї.

Пізніше тієї ночі я знову прокинувся, коли вона зацідила мені в обличчя. Я відкинув її руку й обернувся до неї. Вона була близько, але не торкалася мене. Простирadlo стискала в іншому кулаку, а руку, якою мене вдарила, поклала між нами. Я відвернувся й заплющив очі. І знову поринув у сон.

Однак зараз...

Це рай: чолом вона притиснулася до мене, моя рука накрила її голову, а долоня лежала на її плечі. Ми відшукали одне одного інстинктивно. Навіть якби я дрімав, то свідомо не пішов би на цей крок. Я б не знав, як вона на це відреагує. Не знаю цього зараз, але й не можу поворухнутися.

З огляду на дрібку фактів мій пеніс вирішив, що сьогодні настане найкращий день у нашому житті. Я розумію його ентузіазм, проте (на жаль) він даремно переоцінює ситуацію.

Якщо поворухнуся, Отем прокинеться.

Якщо вона прокинеться, то помітить наміри мого тіла.

Ось у такому становищі я опинився, вибравши місце для сну. Знову.

Ну, не скажу, що така ситуація виникла саме з Отем. Водночас, як уже зазначав, мені є, що розповісти.

У туалеті злили воду. О, а я навіть не помітив, що мій найкращий друг кудись пішов.

Мені не вдасться втримувати незворушну гримасу перед Джеком. Не певен, що цього разу він мені дозволить. Він зав-

жди знав, що я досі люблю Отем. Стільки років минуло. Навіть попри те, що я доволі щасливий із Сільві. Джек не зважав на те в старших класах, проте більше не дозволить мені вдавати, що це не так.

* * *

Кілька тижнів тому, коли ми ходили на той сміховинний фільм жахів, який змусив Отем тричі закричати, вона й Джек зізналися, що добре провели час. І що тепер вони розуміють, чому я так дорожу дружбою з кожним із них, і навіть запропонували якось зібратися знову.

Отем була щира. Тут не маю жодних сумнівів.

Натомість Джек... Не те щоб він говорив нещиро. Просто надто багато недоговорював.

Не знаю, чи остання ніч розставила все на свої місця. Я хотів, щоб Джек побачив, що Отем не фальшивка, яка корчить із себе принцесу, як про неї розповідають Алексіс чи Тейлор.

Отем радше справжня принцеса, просто з іншої планети. Впевненішої та водночас розгубленішої особи годі шукати.

Звісно, за винятком Сільві.

Спогади про Сільві позбавляють мій пеніс ілюзій щодо дива, яке от-от має статися, й посилюють і без того роздуте почуття провини.

Джек блює і спльовує. В унітазі знову зливають воду. Тоді відкривають кран. Чую, як Джек наливає на кухні склянку води.

Намагаюся пригадати розповідь Сільві про маршрут по дорозі. Напевно, вона зараз у небі. Мабуть, над Ла-Маншем? Не можу сказати. Уявляю її на сидінні. Ближче до проходу. Вона казала, що їй там більше подобається. Портативний програвач компакт-дисків *Discman* лежить на розкладеному

столику. Золоте волосся спадає назад, поки Сільві схиляє голову, вслухаючись.

Сподіваюся, ця подорож дала їй усе, що треба. Допомогла так, як сказав лікар.

Спершу я скептично поставився до тієї ідеї. Сільві в Європі, самотиною, коли поряд нема того, хто слушної миті її загнугдає? Звісно, вона вже відвідувала Європу раніше, вільно володіє французькою і має телефон. Втім, мені досі не віриться, що її лікар наполіг, щоб після випуску зі школи вона вирушила в мандрівку без супроводу друзів чи батьків.

Однак тепер я розумію задум доктора Джайлза. Сільві вміє дбати про себе, коли не намагається здивувати інших. Вона напивається саме тому, що хоче вразити інших. Якби не було для кого, то Сільві ніколи не викинула б тих легендарних п'яних коників.

Наодинці із собою, з рюкзаком і мапами, списком хостелів та розкладами потягів, Сільві перетнула континент. В Амстердамі вона вскочила в халепу, бо не одразу збагнула, що якісь хлопці хочуть нею скористатися. Проте вибралася з неї сама, і коли телефонувала, то все вже минулося.

Сподіваюся, Сільві побачить, на що вона здатна, усвідомить, якою розумною і життєрадісною є. Сподіваюся, вона пишатиметься собою через власні враження, а не через враження про неї інших. Сільві здатна отримати все, що захоче, якщо припинить зважати на думки про неї неправильних людей.

І я один із тих людей. Надіюся, не зруйную всіх її здобутків за це літо.

* * *

Джек заходить до кімнати. Я заплющую очі. Хоч мій пеніс і не розгубив оптимізму, покривало все надійно приховує.

Варто ворухнутися, розбудити Отем і вдати, ніби й не обіймав її. Проте наважитися поки не можу.

Чую, як тріпоче простирadlo, що прикриває вхід у намет. Джек зітхає. Він каже те саме, що вже говорив мені тієї ночі, коли я попросив Сільві стати для нас тверезою водійкою, а сам на п'яну голову запросив його покататися.

— Гадаю, не варто було очікувати чогось іншого, — бурмоче Джек.

Тоді опускає простирadlo. Здається, він перебрався на диван, але я вже не зважаю на нього.

Отем скоро прокинеться. Вона час від часу здригається, а її обличчя міниться від того, чого не бачу я. Отем видає тихий звук, за який я хотів би бути відповідальним, коли вона не спить і на все погоджується. З такими думками прибираю руку й обережно відсуваюся. Вона супить, відчувши втрату тепла, а я завмираю, поки Отем ворухнеться. Вона пхикає і скручується клубочком.

Дозволяю собі миттєву розкіш і милуюся її обличчям.

Всесвіт несправедливий, бо наділив Отем такою вродою. Це ставить мене в геть невідгідне становище. Хіба недостатньо ясного, світлого розуму? Ну чому в неї ще й просто ідеальне обличчя?

Я ніколи не мав шансів.

Навіть тоді, коли в неї ще не вирости груди.

Треба зупинити цей потік думок.

Мабуть, варто взагалі покінчити із цим.

* * *

Джек, сидячи на краєчку дивана, набирає щось на телефоні. Нічого не каже, аж поки я сідаю.

— Фінне, послухай...

— Знаю, — відповідаю.

Він складає мобільний-жабку.

— Ні, не знаєш. Ти затіяв небезпечну гру й навіть не здогадуєшся про це.

— Здогадуюся.

Той уважно дивиться на мене.

— Я знаю, що роблю, — намагаюся звучати переконливо.

— *Що ти робиш? А як же вона?* — Джек кивнув у бік намету. Говоримо тихо, однак він переходить на шепіт: — Вона б мала бути найдурнішою людиною на світі, якби не помітила, що ти закоханий у неї до нестями.

— Вона не дурна. Просто не знає, як сильно я... — мені бракує сміливості вимовити те слово, — як сильно я дорожу нею. Вона вважає мене звичайнісіньким давнім коханням.

Джек знову пильно дивиться на мене, проте ніяк не збагну, що він хоче мені сказати. Отем до мене не заграє. Не кидає двозначних жартів, не дає підстав для марних надій. Принаймні коли не спить.

Уся проблема в мені. Мое серце стискається, коли вона дивиться на мене з ніжністю, якої не може не бути з огляду на нашу історію.

— Фінне, — звертається Джек, — подивися на це з іншого боку. Я не такий, як ти. Не зростав у домі, де люди відкрито говорили про почуття й усяке таке. Мені важко, але я однаково намагаюся. Знову.

Знову.

Це правда.

— Ти — добрий друг, — кажу. — Я тобі дуже вдячний. Проте і їй я потрібен. Вона опинилася в незручному становищі зі своїм іншим колом друзів.

— Вона сміялася з тобою цілий вечір, — говорить Джек так, ніби намагається вбити кожне слово мені в голову.

— Вона ж була п'яна... До того ж вона... — Я усвідомлюю, що хочу сказати, проте надто пізно, бо вже вимовляю: — ...дуже схожа на Сільві. І надто добре вміє приховувати від стороннього ока свій біль.

Джек важко зітхає і тре обличчя. Він щось каже, та я розрізняю лише останнє слово: «Тип». Тим часом із намету долинають звуки. Ми обидва затамовуємо подих і прислухаємося.

Тиша.

— Оскільки ти заговорив про Сільві, — шепоче Джек. — Так, я нарікав на неї, проте вона й моя подруга, тож...

— Знаю. Я вирішив...

Отем знову видає звуки.

— Вона зараз прокинеться, — висновую.

Джек зітхає. Він бачить мене наскрізь, коли йдеться про Отем, і чудово розуміє це.

Я і Джек чітко усвідомлюємо, що станеться далі. Ми з Отем вирушимо до Спрингфілду. Заведемо там нових друзів. Цього разу, найімовірніше, спільних. Та потім Отем зустріне когось, хто западе їй у серце. Когось, наділеного тим самим, що й Джеймі. Тим, що змушує її хотіти бути з ним. А на мене чекає ще більше спустошення. Мене просто викреслять. Ми із Джеком майже зійшлися на думці, що це, почасти, і його проблема. Однак я не готовий зректися того, що маю з Отем, та коли вона зустріне іншого, то подбаю, щоб він підтримував її, а не ставився до неї як до проблемного, але цінного надбання. Чи як до співучасниці. Чи до «родзинки».

— Фін-не! — наспівує Джек, клацаючи пальцями перед моїм обличчям. — Прокинься! Привіт!